

BIOGRAM: DOKTOR HAB. BRONISŁAW DZIEDZIUL

Biogram: Habilitated doctor Bronisław Dziedziul

Eugeniusz Mazur (1), Krzysztof Małachowski (2)

(1) Uniwersytet Szczeciński

e-mail:

(1) Uniwersytet Szczeciński

e-mail:

Cytacja:

Mazur E., Małachowski K., 2019, Biogram: Dr hab. Bronisław Dziedziul, *Prace Komisji Geografii Komunikacji PTG*, 22(2), 86-87.

Geograf transportu, ekonomista, inżynier. Urodził się 4 IX 1934 r. w Białymstoku. Tam ukończył szkołę podstawową i średnią. Po maturze w 1952 r. został przyjęty na pierwszy rok studiów na Wydziale Transportu Śródlądowego Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Szczecinie. Po ukończeniu studiów na Politechnice Szczecińskiej (powstała z połączenia WSE i Wyższej Szkoły Inżynierskiej) w 1956 r. rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Geografii Transportu na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Transportu Politechniki Szczecińskiej, kierowanej przez prof. Juliusza Mikołajskiego. Jako asystent pogłębiał wiedzę geograficzną, rozpoczynając w 1957 r. zaoczne studia geograficzne na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. Studia te ukończył w 1962 r. z tytułem mgr. geografii. Rok później na tym samym Wydziale otworzył przewód doktorski. W 1967 r. obronił pracę doktorską na te-

mat *Gospodarka morska w strukturze gospodarki województwa szczecińskiego* i uzyskał stopień dr. nauk geograficznych.

Po odejściu prof. J. Mikołajskiego na emeryturę, od IX 1972 r. objął kierownictwo Zakładu Geografii Transportu (późniejsza Katedra Geografii Transportu), którym kierował do śmierci. W 1985 r. wraz z całym Wydziałem Inżynieryjno-Ekonomicznym Transportu Politechniki Szczecińskiej przeniósł się na nowo utworzony Uniwersytet Szczeciński. W 1987 r. na Wydziale Ekonomicznym Uniwersytetu Szczecińskiego przedstawił rozprawę habilitacyjną *Transport w rozwoju aglomeracji miejsko-przemysłowych w Polsce* i otrzymał stopień naukowy dr. hab. nauk ekonomicznych w zakresie ekonomiki i organizacji transportu. Na tej podstawie w 1988 r. został mianowany na stanowisko docenta, a w 1993 r. na stanowisko prof. nadzw. Uniwersytetu Szczecińskiego. Rozpo-

czętej monografii (profesorskiej) zatytułowanej *Spójność przestrzenna Polski*, niestety nie było mu dane dokończyć.

B. Dziedziul był często wyróżniany nagrodami rektora Politechniki Szczecińskiej i Uniwersytetu Szczecińskiego za osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej. Aktywnie działał w wielu organizacjach i towarzystwach naukowych, takich jak: PTG (wieloletni przewodniczący Szczecińskiego Oddziału Towarzystwa), Polskie Towarzystwo Ekonomiczne, PTTK, Szczecińskie Towarzystwo Naukowe, Instytut Zachodniopomorski. Jako członek ZNP przez wiele lat pełnił funkcję uczelnianego męża zaufania. W latach 1973-1975 był zastępcą dyrektora Instytutu Ekonomiki Transportu ds. dydaktycznych. Poza nagrodami rektorskimi za wyniki w pracy naukowej i aktywną działalność w wielu organizacjach i towarzystwach naukowych, uzyskał wiele odznaczeń i wyróżnień, w tym: Złoty Krzyż Zasługi (1977), Odznakę Gryfa Pomorskiego (1969), Odznakę Zasłużony dla Województwa Gorzowskiego (1978) i Koszalińskiego (1979), Złote Odznaki PTG i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego oraz Brązową Odznakę Zasłużony Działacz Turystyki.

Wypromował ponad stu magistrów i jednego doktora (B. Meyer). Rozpoczął opiekę promotorską nad kolejnymi doktorantami, której już nie dokończył. Pozostawił po sobie znaczący dorobek naukowy z zakresu geografii transportu, gospodarki morskiej i gospodarki Pomorza Zachodniego, który na trwałe wszedł do skarbca nauki polskiej.

Prowadząc szeroką działalność naukową i społeczną spotykał wielu ludzi, którzy go cenili za szczerość, zaufanie, życzliwość i przyjaźń. Zawsze skory do pomagania innym, angażował się w działalność na

swojej uczelni i poza nią, jak choćby w celu uruchomienia odrębnego, samodzielnego kierunku studiów geograficznych na Wydziale Biologii i Nauk o Morzu Uniwersytetu Szczecińskiego (obecnie Wydział Nauk o Ziemi). Włączył się bez reszty w realizację toku dydaktycznego na tym kierunku, podejmując się prowadzenia wielu nowych wykładów, zajęć seminaryjnych oraz opieki nad magistrantami i doktorantami. Chociaż nie był organizacyjnie związany z tym Wydziałem, pozostawał „ojcem duchowym” organizowanego tam młodego zespołu geografów ekonomicznych. W pamięci studentów, współpracowników i przyjaciół pozostał człowiekiem o nieprzeciętnej osobowości. Wyróżniał się rzadko spotykanym poczuciem humoru, czym np. znakomicie rozładowywał stresy. Był człowiekiem wrażliwym, nie potrafił nikomu odmówić pomocy. Do końca pozostał wierny swojej małej ojczyźnie – Podlasiu, do którego często wracał w przekazywanych wspomnieniach.

Większość swojego życia poświęcił nauce i pracy na uczelni. Przez ponad 40 lat, czyli od początku kariery zawodowej do ostatnich chwil swego życia, pracował w tym samym zespole. Począwszy od pierwszego roku studiów, związał się ze Szczecinem (potem zawodowo i rodzinnie), przygotowując tutaj prace naukowe i rozprawy, które pozwoliły mu osiągać kolejne szczeble kariery naukowej i dydaktycznej.

Zmarł 8 III 1997 r. w Szczecinie, gdzie został pochowany na Cmentarzu Centralnym.

Źródło:

Jackowski A., Krzemień K., Sołjan I. (red.), 2018, *Geografowie polscy. Słownik biograficzny*, t. 1-3, IGIGP UJ